

Kalli koolilatsõ!

„Päivilde elä’, a saa aasta ette mõtlõ...,” ütles Vahtsõliina vana-sõna. Tuud ei tiia mi kiäki, mis niivõrd kavvõ ao pärast siinkan-dih sünnüs, a loodami, et taa ka-dajasäksu inglise kiil eesti keele-le pallo kurja ei jõvva tetä ja ees-ti keele kõrval kah umma imäkiilt meeleh peetäs. Ei massa säänest listkõnõt paljos panda: paremb ette kõnõid, ku perrä tõrõld.

Aig om niikavvõh, et raamat koolilatsi 1991/92. aasta kirätüüdest „Mino Võromaa 5” (juubeli-nummõr!) tulõ inne jõulupühhi trü-kikuast vällä ja piät vahtsõ raamatukõsõ kokkosäädmise pääle mõtlõma. **Võromaa Haridusõ-**

kuundis kuulutaski jälki vällä 1993. aasta võro keeleh kirotamise võistlusõ koolilatsilõ. Kirja panda ja meile kaemises saata võit nii pikembit ku lühembit jutukõisi, luulõtuusi, näütüsmänge vai midä taht. Kirotä umast õgapäävädsest koolielost ja kodotüüdest, kodopaiga aoluust ja vanavanõmbide mälestüsisist. Kirotä tuust, mis miildüs ja kah tuust, mis süämele vallu tege. Ja uma kirätüü võissi Sa, hää kirotaja, inne võistlusõlõ saatmist vanaimäle, imäle vai koolih oppajalõ ette lukõ — las nuu kaesõ perrä, et jutukõnõ peris kiräkeelemooduline ei saa.

Külh no mi’ki koolilatsi umalt

puult meeleh mõistami pitä. Auhindu jagatas mitmõh jaoh (alg-koolilatsõ, V—VI ja VII—IX klas-si latsõ nink keskkoolilatsõ). Ummi kirätõid võiva saata ka nuu, kiä kohki tehnikumih vai kutsõ-koolih opva vai joba tudõngipõlvõ pidävä. Kirätüü’ piät õks vahtsõs aastas valmis saama ja ärsaatmisõ **viimäne tähtaig om 1993. AASTA 15. JAANUARIKUU PÄIV.** Panõ uma kirätüü siss aiksahe posti ja saada meile Võro Haridusõkuundisõhe (Võro liin, Jüri 39 EE2710).

Ilosit mõttit ja hääd päävaavamist!

VÕRO HARIDUSKUUNDIS